

Sygn. akt II KK 231/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **P. R.**

obwinionego z art. 119 § 1 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyrok nakazowy Sądu Rejonowego

z dnia 4 kwietnia 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 4 kwietnia 2013 r., uznał obwinionego P. R. za winnego tego, że w dniu 26 lutego 2013 r. około godziny 11:45 w W., w sklepie [...] dokonał kradzieży artykułów przemysłowych o łącznej

wartości 227, 71 zł, na szkodę [...], tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz na podstawie 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinionego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się bez kontroli instancyjnej w dniu 25 kwietnia 2013 r. (k. 18).

Od powyższego orzeczenia kasację na korzyść obwinionego wywiódł Prokurator Generalny, który na zasadzie art. 111 k.p.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. zarzucił orzeczeniu Sądu Rejonowego rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 20 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu, za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., kary 6 miesięcy ograniczenia wolności ze zobowiązaniem go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, podczas gdy przepis ten stanowi, iż w sprawach o wykroczenia kara ograniczenia wolności trwa 1 miesiąc i wniósł on o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. Rację ma skarżący, że zaskarżony wyrok nakazowy jest dotknięty rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą prawa materialnego, a to art. 20 § 1 k.w., który w sposób precyzyjny określa czas trwania kary ograniczenia wolności oznaczając go na poziomie 1 miesiąca i nie pozostawiając w tym zakresie dowolności (zob. wyrok SN z dnia 2 lutego 2010 r., sygn. III KK 420/09, OSNwSK 2010/1/222). W tej sytuacji wymierzona wobec P. R. w wyroku nakazowym kara 6 miesięcy ograniczenia wolności wykracza poza granice ustawowego zagrożenia przewidziane w art. 20 § 1 k.w. Dlatego też nie ulega wątpliwości, że wskazane wyżej rażące i oczywiste naruszenie prawa materialnego miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Warto zauważyć, że podniesiona w kasacji obraza

prawa materialnego - art. 20 § 1 k.w., odnosiła się wyłącznie do rozstrzygnięcia o karze. Z tych względów Sąd Najwyższy, związany granicami orzekania w trybie kasacji określonymi w art. 536 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w., uchylił wyrok nakazowy w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie i mając na uwadze, że uwzględniona kasacja została wywiedziona na korzyść obwinionego, Sąd będzie orzekał w granicach, w jakich nastąpiło przekazanie, mając na uwadze pośredni zakaz *reformationis in peius* (art. 442 § 1 i 443 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.) oraz uwzględniając fakt, że przepis art. 93 § 1 k.p.w. ogranicza rodzaj kar jakie wolno orzekać w trybie nakazowym, eliminując z nich karę aresztu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2005 r., sygn. II KK 273/05, OSNwSK 2005/1/2335).